

KOVÁCS ATTILA JÓZSEF

Patrick 2245

A városfalakon túl, a pusztaságban csupán néhány fa meredezik. Szárazon és gyengén. Talán az utolsó fák az egész kontinensen. Vízet kizárólag a tőlük ötszáz méterre lévő hatalmas fehér épületcsoporttól kapnak, a Negyedik Világvárostól.

A várost alig látható elektromos fal veszi körül. Aztán persze az aknamező jön, az ellenőrzőpontok, majd a város maga. Három hatalmas patyolatfehér kocka: a Keltető, az Iskola és a Központ. Tüntetően az ég felé nyújtóznak, csillogásuk olyan erős, hogy ha még lennének állatok, rémülten bújnának el fényüktől.

A falakon alig kivehetően a világvárosok jelmondata díszelg: „A számok tökéletesek, te is egy szám vagy.”

A Földön hét világváros van, ezek együtt Paragóniát, a tökéletes államot alkotják. A Nagy Tisztogatás után megmaradt hétmillió ember a városok falain belül él. A falakon kívül már semmi sincs. Mindenki a Keltetőben születik, gyerekkorát az Iskolában tölti, majd a Központba kerül.

Ezen az őszi reggelen a Negyedik Világváros Iskolájában megszólalt az ébresztő. A szerényen berendezett, apró szobákban sorra felkeltek a gyerekek, és jöhetett a napi rutin következő pontja: a Vezér szokásos biztató szavai.

Ahogy meghallotta az ébresztő csipogását, Patrick 2245 rögtön kipatant ágyából, és öltözködni kezdett. Kinyitotta a gardrobjaként szolgáló, földön heverő dobozt, de régi ruháinak hűlt helye maradt. A dobozban a megszokott világoskék gyermekruha helyett a felnőttek sötétkék egyenruháját találta, szépen összefogva. Patrick hátrahőkölt. Az ajtóval szembe sarokban egy fehér egyenruhás, fiatal férfi hologramja jelent meg.

– Jó reggelt, tanuló! – szólította meg kedvesen a fiút. – Na, mit szólsz?

– Vezér! – kiáltotta Patrick, és gyorsan vigyázzba vágta magát. Jobb kezének tenyerét előírászerűen a homlokára szorította, hogy jól látszódjék a kézfejére nyomtatott azonosító: 2245.

– Boldog születésnapot, Patrick! Hogy érezted magad a tegnapi ünnepeken? Jól telt a Foganásnapi?

– Remekül, uram! A tesztek nagyon jól sikerültek. El se hiszem, hogy tizennyolc éves lettem.

KOVÁCS ATTILA JÓZSEF
18 éves kolozsvári tanuló. Hobbiból ír hatodikos kora óta, többnyire fantasztikus történeteket. Ezekben valószerű jövőket fest fel; szereplőinek a technológia és a társadalom által előidézett szokatlan helyzetekben kell helytállniuk (vagy elbukniuk).

A férfi halkán felkacagott. Hangja mély volt, egy lány bariton, tele kedvességgel.

– Vedd fel, kérlek, az egyenruhát. Mindenképpen látni akarom rajtad a Központba indulás előtt.

Patrick öltözni kezdett, majd hirtelen megállt.

– Örökre el kell hagynom az Iskolát?

A Vezér mélyet sóhajtott.

– Nézd, Patrick... Tudod, mi a dolgok rendje. Az is fontos, amit az Iskolában megtanultatok, de ennél még fontosabb az, hogy mi lesz a szerepetek felnőttként. Évszázadok óta bejáratott eljárás, hogy a Foganásnapon, a tizenharmadik születésnapotokon elvégezzétek a Windigo tesztet, amely csalhatatlanul megmutatja, kinek mi a hivatása a képességei alapján. Társadalmunk békéjét és biztonságát csakis azzal tarthatjuk fenn, ha mindenki a számára kijelölt munkát végzi. A hozzá legillőbb munkát. Igen, az Iskolát ott kell hagynod, mert egy új korszak kezdődik számodra, a Központban. Már nem vagy gyerek. Tegnap felnőtté váltál. Nem is akármilyené, hanem egy különösen értékes felnőtté – mosolyodott el ismét.

– Ön tudja...?

– Ugyan! Mindent tudok. Festő lettél, igazi művész. Mindvégig tudtam, hogy az leszel.

Patrick folytatta az öltözködést. Arcára boldogság és jókedv ült ki. Érezte, hogy a Vezér elégedett vele.

Miközben várta, hogy a fiú felöltözzön, a férfi körbenézett. Nem volt sok minden a szobában. A helyiséget derengő kékesfehér fény töltötte be. A kis ruhaszekrény-doboz mellett egy íróasztal állt, rajta vaskos könyvek. *Paragónia történelme, A Windigo teszt és implikációi a 22. századra, Számok tökéletessége – Jelmondatunk igazi jelentése, Kihalt állatok és növények – A Föld néhai flórája és faunája.* Az asztal közepén egy szemmel láthatóan sokat forgatott könyv hevert: *Az elveszett szavak szótára.*

– Kiolvastad a szótárt? – kérdezte a Vezér.

– Igen, uram. Nagyon tetszett.

– Mi tetszett benne annyira? – kérdezte a Vezér fagyosan.

Patrick zavarba jött. A Vezér mérges, és ő nem tudja, miért.

– Hát... azért, mert arról olvashattam, hogy milyen ostobák voltak az emberek alig száz éve.

– Valóban? Tudsz idézni is?

– Persze. – Patrick megköszörülte a torkát. – „*Vallás*: olyan mitikus lények gyűjteménye, amelyekben az emberek tudatlanságuk miatt hittek. Létezésük nem bizonyítható – **Vezetőség eltörölte**. *Állat*: olyan élőlény, mely veszélybe sodorhatja az embert. Létezésüknek nincs értelme a szintetikus ételek felfedezése óta – **Vezetőség eltörölte**. *Növény*: olyan tárgy, amely mérgező az ember számára. Haszontalansága és a természeti pusztulás után a **Vezetőség eltörölte**. *Sakk*: olyan já...”

– Igen, úgy tűnik, tényleg elolvastad – jegyezte meg a Vezér. – Lássalak! Remekül festesz. Érted: *festesz* – kacsintott kuncogva a fiúra.

Patrick szófogadó hahotázásba kezdett, de aztán gyorsan elkomolyodott.

Felemelt az asztal sarkáról egy öles iratcsomót, majd újra szalutált a Vezérnek.

– Úgy látom, készen vagy – szólt a férfi, és büszke mosoly ömlött szét az arcán.

– Igen, Vezér.

– A számok tökéletesek...

– ...és én is egy szám vagyok.

– Helyes. Sok szerencsét! – kiáltotta a férfi, majd holografikus képe eltűnt a szobából.

Az ajtó irányából halk kattanás hallatszott. Patrick elhagyhatta a szobát.

Perceken belül megérkezett az interportokhoz.

Ugyan interport volt a hivatalos nevük, de mindenki csak „gömböknek” nevezte őket. Ezekkel az egyszemélyes járművekkel jutottak el a lakosok egyik épületből a másikba Paragónia városaiban. A városok között repülőgéppel utazhattak, de csak azok, akik ezt a kiváltságot élvezték: a Vezetőség tagjai. Rajtuk kívül más nem hagyhatta el a várost, amelyben született.

Az interport-állomáson pillanatokon belül előállt egy gömb, amelynek a kijelzőjén kéken villogott a 2245-ös szám. A gömb felnyílt. Patrick helyet foglalt az ülésen, amely meglepően hidegnek tűnt. Az ajtó fémes kattánással lecsukódott, a gömb felemelkedett, és hangtalanul nekilódult a Központ irányába. Patrick szorongva nézett vissza az Iskola épületére, amely sziporkázott a reggeli napsütésben, és amelyet most először hagyhatott el.

Innen fentről a város három meghatározó épülete úgy hatott, mint három örök életű titán, akik védelmet és biztonságot nyújtanak. Hatalmas táblák hirdették a Vezetőség jelmondatát és a legközelebbi ünnepeket. Több helyről is a Vezér biztató képmása nézett vissza rá, amitől Patrick szíve megtelt örömmel és hálával. Hogyan is élhettek az emberek a 21. század kusza bizonytalanságában?

Az út viszonylag rövid volt. Patrick hamarosan megérkezett a Központ emeleti interport-állomásához. Mély levegőt vett, felnézett a magasban ide-oda röpködő gömbökre, a távoli pusztaságra, majd belépett a méreates üvegajtón.

Minden fiatalt, akinek az előző napon volt a Fogánásnapja és átesett a Windigo teszten, a mai nap folyamán egy mentor körbevezet a Központ részlegein. Elsősorban ott, ahol az illető majd elkezd a munkát, de érintőlegesen a többi részlegen is.

Az előtérben terminálok fogadták. Patrick tanácstalanul forgatta körbe a fejét, amikor megszólalt a hangosbemondó:

– Patrick 2245! Kérem, fáradjon az tizenegyes terminálhoz!

A fiú átfutotta a terminálok fölötti számokat, megkereste a tizenegyest, és odalépett. A pult mögött egy fekete hajú, kontyos nő fogadta. Valamivel magasabb volt a fiúnál.

– Szia, Patrick! – A nő kedvesen rámosolygott. – A nevem Shonda 1326. Én leszek ma az, aki bemutatja neked a festőművészeti osztályt.

Patrick előírászerűen szalutált, a felemelt kézfejeire írt számmal igazolva identitását. Shonda követte példáját, azután megnyomott egy gombot a pult alatt. A pult berregve behúzódott a padló alá.

– Erre megyünk – intett a nő, és elindultak.

A Központ falai ugyanolyan fehérek voltak, mint az Iskolában, berendezése is hasonlóan hatott, de itt minden jóval nagyobb volt. Ebben az épületben kapott helyet a felnőttek lakosztálya, munkahelye, és a felsőbb szinteken, a hatvanadik emelet felett a Vezetőség főhadiszállása volt, a reptér és maga a Vezér lakosztálya is.

Patrick beleremegett a gondolatba, hogy ezentúl a Vezérrel egy épületben lesz.

„Micsoda megtiszteltetés!”

Egyébként azt soha senki nem tudta pontosan, hogy a Vezér éppen hol tartózkodik, kivéve a Foganánapokat, amelyekről a Vezér soha nem hiányzott. Sokak szerint főhadiszállása az Első Világvárosban volt, a középső kontinensen. Ez a legnagyobb és legfejlettebb a városok közül. Patrick szívesen ellátogatott volna oda, de mivel senki sem hagyhatta el saját városát, erre semmi esélye nem volt. Főleg így, hogy a Windigo teszt eredménye alapján festő lett, mert így már az is kizárt, hogy valaha is vezetőségi tagságot kapjon. De nem bánta. Ahogy a jelmondatban is áll: *„Így a legjobb.”*

Amint Patrick és Shonda elhaladtak a terminálok mellett, a nő magas sarkú cipőjének kopogását élesen verték vissza a falak. Hirtelen jobbra fordultak, és itt egy tágasabb folyosóra értek. Kétoldalt ajtók sorakoztak. Mindegyik fölött kis táblácska tudatta az ott dolgozók foglalkozását.

Az ajtók előtt elhaladva Patrick érdeklődve olvasta le rendre a táblákat. Mindenféle szakma volt itt. Ezek közül bármelyik szakma az övé lehetett volna, de ő festő lett. A Windigo tesztnek köszönhetően. Patrick csodálkozva olvasta Paragónia történelmében, hogy 2113 előtt az emberek maguk döntöttek sorsukról és jövőjükéről. Nevetséges gondolat, hogy az ember a Vezér nélkül dönthetne ilyesmiben. Ugyan mi jogon dönt valaki szabadon? Ha az embereknek szabadságuk van dönteni, mindig rossz döntést hoznak.

Néhány olyan terem következett, amelyen át kellett menniük. Ezekben Patrick nem azt látta, amire számított.

Ilyen volt az írók terme. Itt a dolgozók széles asztaloknál ültek és mindegyikük előtt ugyanaz a terebélyes könyv feküdt. Amint elsétált mellettük, a fiú óvatosan belenézett az egyik író könyvébe. A lap mindkét olda-

lán hatalmas betűk ékeskedtek írott és nyomtatott formában. Patrick furcsállva ment tovább. Mintha már látott volna ilyen „olvasmányt” valahol. Ahogy tovább haladt az asztalok mentén, az egyik író váratlanul összezsugorodott a könyvet, felugrott, kis híján feldöntötte Patrickot is, és átviharzott a terem másik felébe. Ott egy felügyelő máris segítségére sietett és nyugtatgatni kezdte.

– Semmi baj, Rufus 4391. Az írás nehéz dolog.

Patrick az összezsugorodott könyvre pillantott. Egy ábécéskönyv volt. Csodálkozva nézett körbe, és látta, hogy minden asztalon ez hevert, semmilyen más könyv nem volt a helyiségben. Még nézelődött volna, de Shonda már a következő terem ajtajában állt, és türelmetlenül intett neki.

Ott az elektronikai fejlesztő osztály volt.

A fiú mindig kíváncsi volt erre a munkaterületre, elvégre ennek köszönhető az olyan találmányokat, mint a hologram vetítő vagy a mai utazások elengedhetetlen járműve, a gömb.

Ebben a teremben a munkaruhás dolgozók ugyanolyan asztaloknál ültek, mint az írók, de nem ábécéskönyvek, hanem drótok, kábelek, elemek és különféle kapcsolók kupacai mögött. Patrick érdeklődve lassított le egy nő asztala mellett, aki éppen össze akarta érinteni a kezében lévő kék és piros kábelt. Mielőtt megtehetné volna, az egyenruhás felügyelő odarohant hozzá, és szívélyes mosollyal kikapta a huzalokat a csodálkozó nő kezéből, majd kedvesen megdorgálta.

Shonda megint előresietett, Patricknak igyekeznie kellett, hogy utolérje. Ezért nem tudta szemügyre venni azt a munkást sem, aki csupasz drótokból összetákolta tenyérsimogatót az asztalán.

Patrick mulatságosnak tartotta, amit ezekben a termekben látott. Úgy tűnt... úgy tűnt, mintha ezek a kiválasztott emberek egyáltalán nem értenének a munkájukhoz. Ahogy ezt a fiú végiggondolta, kezét a szájához kapta. A Windigo teszt sose téved! Hogy is kérdőjelezhetné meg a teszt eredményét, a nekik kiosztott munkakört? Gyorsan elhessegette ezt a képtelen gondolatot. A termekben dolgozók bizonyára tudják, mit csinálnak.

Ekkor eszébe ötlött egy szó. Az *Elveszett szavak szótárában* olvasta nemrég. *Analfabita?* Valami hasonló kifejezés volt, amely pontosan olyan viselkedésre utalt, amelyet az írók termében látott. De ha ezek az analfamicsodák nem is tudnak írni, akkor hogyan...?

– Megérkeztünk! – mondta mosolyogva Shonda, és megállt a következő ajtó előtt. A táblán két egyszerű szó állt: Festő Osztály.

Shonda kitérte az ajtót a fiú előtt. Patricknak nagyot dobbant a szíve, ahogy átlépte a küszöböt, és orrát fanyar festékszag csapta meg. A művészek függönyökkel elkülönített szeparékban dolgoztak, hatalmas állványok előtt.

Patrick kíváncsian próbált az egyik függöny mögé belesni, de Shonda megfogta a vállát, és maga felé fordította.

– Ne bámuld őket, kölyök! Még zavarba jönnek – suttogta a nő, majd tovább vezette Patrickot egy kiállítóteremben. A falakon katonás rendben sorakoztak a már elkészített alkotások. A fiúnak felfutott a szemöldöke a csodálkozástól, mert ezek a festmények módfelett bizarrak voltak. A színek egyáltalán nem passzoltak egymáshoz a lázálomszerű tájakon.

– Na, mit szólsz? – kérdezte Shonda.

– Érdekes...

– Ugye? – kacagott a nő. – Rendben. Hát akkor rögtön átvezetlek a munkastációdhoz, és neki is láthatsz a munkának. A hét témája az őszi hónap pedig a neoreneszánsz stílusé, ugyanis visszatérünk... hogy is mondjam... a tradicionális ősziábrázoláshoz. Hogy mi lesz a jövő héten, azt még meglátjuk. Van kérdésed? – nézett a nő fürkészően a fiúra. Szemében különös fény lobbant fel, mint egy mélyről feltörő, erős szikra. Mintha még lenne valami, amit várna, egy kérdés, amely parázsként izzik gyönyörű zöld szemeiben.

Patricknak feltűnt Shonda különös viselkedése, és ettől zavarba jött. Ebből a nőből ugyanaz a lenyűgöző erő áradt, mint a Vezérből. És Patrick bizonyossággal érezte, hogy tőle is megkaphatja a választ bármilyen kérdésére. Úgy érezte, ez az a pillanat, amikor rákérdezhet arra, ami egyre nyugtalanabbá tette.

– Igen, van egy kérdésem. – Mély lélegzetet vett. – Ez valami... tréfa? – Patrick maga is meglepődött a saját őszinteségén.

Shonda nem sietett a válasszal.

– Nem értem a kérdést...

– Az írók, akiket láttunk... ők *analfa*... tudja, mire gondolok?

– Miket beszélsz, fiam? – horkant fel a nő.

„Fiam”? Egy másik elfeledett szó.

Patrick lépett egyet előre.

– Ön tudja! Miért nem vallja be? Az elektronikai fejlesztőknek fogalmuk sincs, hogy mi a dolguk, igaz? És én...

– Miről hadoválsz itt? – hőkölt vissza a nő, és csitító kézmozdulatot tett. Itt is, ott is elhúzódott a függöny, és egyre többen figyelték őket. Ez nem került el Patrick figyelmét sem.

– Én festő leszek, miközben... *színvak* vagyok, igaz?

A termet halk morajlás töltötte be. Shonda arca megfeszült, de csak egy pillanat erejéig. Lassan elmosolyodott, csak szemében maradt meg a keménység. Hangja negédes lett.

– Eltaláltad.

Patrick alig hallotta a választ. Hirtelen erős fájdalom hasított fülébe. Testén zsibbadás futott végig. Tagjai elnehezdedtek. Bénultan esett a földre.

A világ sötétségbe borult.

A fiú halk zümmögésre ébredt. Ismerős zaj volt. A fénycsövek hangja.

Kábán kinyitotta a szemét. Újra a szobájában volt. Az ismerős bútorok vették körül, de valami mégis merőben más volt: a megszokott kék szín helyett mindent tompa vörösség töltött be.

– Na, mit szólsz? – kérdezte egy hang a fiú mögött. Olyan éles és tiszta volt, hogy Patrick tudta, nem egy hologram beszél.

A hirtelen érkezett indulattól vezérelve sikerült felemelkednie. Lassan megfordult. Forgott vele a világ, de érezte, hogy talpon kell maradnia.

Tudta, hogy ő lesz, és tényleg ő állt ott előtte. Fehér egyenruhájában, fényes, fekete hajával, sziporkázó kék szemével.

– Vezér! – nyögte erőtlenül.

– Üdvözöllek, Patrick. Hogy vagy?

– Mi történt velem?

– Hát nem emlékszel? – mosolygott kajánul a férfi. – Milyen kár – mondta, és elindult a fiú felé. Patrick szívébe markolt a félelem. Ösztönösen hátrálni kezdett, de elvágódott a kék szőnyegen. Az emlékeiben puhának tűnő anyag most olyan kemény volt, mint a beton.

– Nincs hova menned – mondta a Vezér. – Beszéljessünk.

– De hát mégis mi történt?

– Semmi. Legalábbis semmi számottevő. Egyszerűen csak annyi, hogy megpróbáltál ellenkezni, kifogásoltad a beosztásodat.

Patrick szeme összeszűkül. Lassan minden eszébe jutott.

– Igen. Most már emlékszem – mondta a fiú. Hangja telve volt indulattal.

– Nos, akkor azt is tudhatod, hogy milyen büntetés vár rád.

– Igen, de nem félek. Öljön meg. Készen állok.

– Ugyan, kölyök! – A férfi elnevette magát. – Nem, itt többről van szó. „Elbocsátásod” előtt meg kell értened néhány dolgot. Gondolom, vannak kérdéseid.

Patrick továbbra is a földön feküdt. A Vezér kinyújtotta felé kezét, és ő önkéntelenül belekapaszkodott, de a pillanat töredéke alatt újra elöntötte a düh, és erejét megfeszítve belevájta körmét a férfi kézfejébe.

– Nana! – engedte el a Vezér Patrick kezét. A fiú a földre esett. – Csak semmi hirtelenség! Úgy akarsz meghalni, hogy meg sem tudtad, mi az igazság?

Ismét nyújtotta a karját, és Patrick most már nem ellenkezett. Talpra állt.

– Parancsolj – intett a férfi az ágy felé, és ő is leült az íróasztalhoz. – Most kérdezhetsz.

Patrick legyűrte a mérgét, és megpróbálta összegyűjteni a gondolatait.

– Az nem fér a fejembe, hogy... miért végez mindenki olyan munkát a Központban, amihez nem ért. Ennek mi értelme van? Nem éppen az a Windigo teszt lényege, hogy mindenkit a megfelelő helyre osszon be?

– Nagyon jó kérdés – mosolyodott el a Vezér. – A válasz roppant egyszerű. Ha mindenki tökéletesen végezné a munkáját, szerinted mi történne?

– Fejlődés...? – válaszolta a fiú, hangjában egy csipetnyi gúnnyal.

– Pontosan! Évszázadok óta csak fejlődünk. Ha innen még tovább fejlődnénk, hamarosan eljutnánk a csúcra. És a csúc, az tudod mit jelent? Bizonyára sose hallottál a rómaiakról. Ők az egyik legfejlettebb civilizáció megteremtői voltak nagyon-nagyon régen. Leigázták őket, miután elérték fejlődésük tetőpontját. Tudod, miért?

Patrick megrázta a fejét.

– Azért, mert ha valami megérett, az rothadni kezd. Nézd, az, hogy az író osztályon *analfabéták* vannak – ahogy nagyon helyesen megállapítottad –, ahhoz vezet, hogy nem fejlődik az irodalom. De erre már semmi szükség. Az Első Világvárosban, a Vezetőségi Archívumban minden valaha írt irodalmi alkotás megtalálható, az összes elemzéssel és kommentárral. Minden tudást, amire szükségünk lehet, már megszereztünk. Amit azok az idióták a Központban csinálnak, hiábavalóság. Minden, ami ott történik, hiábavalóság. Érted már?

Patrick ereiben megfagyott a vér. Döbenten kérdezte:

– De akkor mi haszna van a Központnak, ha csak a színvakok lehetnek festők?

– Jogos a kérdés. Az, hogy az emberek ne unatkozzanak. A világvárosok és Paragónia rendje viszonylag új. Még dolgozunk a csiszolásán. A lényeg csak annyi, hogy például ha megbízik egy halat azzal, hogy mászson fel egy fára, megpróbálhatja, de soha nem fog sikerülni neki. Viszont azért, mert szent meggyőződése, hogy ez a hivatása, élete végéig próbálkozni fog. – A Vezér végigmérte Patrickot. – Te is. Színvak vagy. A Windigo viszont azt az utat jelölte ki neked, hogy festő légy. Ha hű állampolgára lennél Paragóniának, nem lett volna merszed megtagadni ezt.

– És akkor mi van? – ocsúdott fel a fiú. – Rajtam kívül senki nem kifogásolta, hogy amit tesz, az hiábavaló?

A Vezér ismét elmosolyodott.

– Logikus kérdés. A válasz igen egyszerű. Vagy nem jönnek rá erre, és a probléma meg van oldva, vagy rájönnek, és elnyomják a negatív érzést magukban. Te erre képtelen voltál.

– Ez igazságtalanság... – suttogta idegesen Patrick.

– Ó, igen? – ugrott fel a székről a férfi. – Paragónia egy tökéletes államot hozott létre. A háborúk, az éhezés, a fájdalom, a betegség: ezek mind a múlté. Nem érted, Patrick? Mindennek van egy ára.

– Milyen ára? – pattant fel a fiú is. – Hogy reménytelenül vergődnek? Nem vagyok hajlandó így élni tovább! Szabadság kell mindenkinek ahhoz... ahhoz, hogy az legyen, aki lenni akar!

Patrickot is meglepte, hogy kifutott ez a mondat a száján. Önkéntelenül egy rég elfelejtett törvényt idézett. A szótárban is benne volt, de a **Vezetőség eltörölte**.

A Vezér megdöbbenve nézett a fiúra, majd hahotázó nevetés tört fel a torkából.

– Nevetséges! Micsoda ósdi önérzet tombol benned? Ideje, hogy ennek véget vessünk.

– Nem ölhet meg! – kiáltott fel Patrick elfúló hangon. – Mindenki ész-revenné, hogy nem vagyok már itt. Nem helyet... helyettesíthet...

A fiú elkomorult. Csodálkozás és félelem ült ki az arcára. Kivörösödött, szeme megtelt könnyel. Remegni kezdett.

– Látod, Patrick? Még erre is képesek vagyunk – mondta a Vezér, majd a karóráján megnyomta a hívógombot, és beszélt. – Kapcsolják a Keltető speciális részlegét... Készítsenek elő holnapra egy felnőtt alanyt. Kódneve: Patrick 2246. Tizennyolc éves. A génsablonja legyen ugyanolyan, mint a Patrick 2245-é, de az ellenkezési hajlamot csökkentsék két fokozattal.

A férfi diadalmasan az ajtó felé indult. Patricknak megrogyant a térde, de még így is volt benne annyi erő, hogy a Vezér után kapjon.

– Te... te nem is a Vezér vagy, igaz?

A férfi indulatosan lerázta a belecsimpaszkodó fiút.

– Persze hogy nem. Én csak egy színész vagyok. A valódi Vezér nem fecsérelné ilyesmire az idejét. Én képviselem itt, a Negyedik Világvárosban.

– Minden hazugság, igaz? Csak egy szám vagyok nekik... és te sem vagy több! Előbb vagy utóbb, de le fognak győzni benneteket!

– Senki sem több egy számnál. Viszont „a számok tökéletesek”, ezt sose feledd, Patrick. Ég veled! – mondta a férfi, majd elhagyta a szobát.

Ahogy elindult a folyosón az interport-állomás felé, a szobából éles elektromos süvöltés hallatszott. A „Vezér” mélyet sóhajtott.

„Még egy reménykedő. Milyen szánalmas!”